

קִיּוּם:

עין משפט
גר מצוה

כ"א א מ"י מ"ג מהל'
תעבה הלכה יא
ט ש"ע א"ח סימן תכב
סעיף ג'
כ"ב ב ג מ"י ס"ח מהל'
תעבה הלכה ט וס"ו
ט ז הל' יא) סמך עשן עא
ט ש"ע א"ח ס"י תעבה
סעיף א':

הורה אור השלם

1 ויהי קדח ארץ ואמר
 2 ר' ר' ור' אהמנין
 3 ד' כ' הכה ויברך את
 4 ר' א' שמאל ב' כ' כ'
 5 ד' הוא עבר לפניהם
 6 ו' שנתו ארבע שבע
 7 ב' ג' ע' עד נשתו עד
 8 ד' בראשית ל' ג'
 9 ע'לה הפ'ץ לפניהם
 10 כ' ו' עברו עד ר' אהמנין
 11 ג' ויברך מלכ' לפניהם
 12 ו' בראש' מיהה ב'
 13 וינחל הילד ויגמל
 14 ע'ש אבר'ם משה
 15 ו' י' כיום הגמול את
 16 ז' א' בראשית אל ת
 17 נ' נון ודשע בנה
 18 דבר הימים א' א' כ'
 19 כוס ישעיות אשא
 20 ו' ש' י' אקרא
 21 תולים קטן י'

רבינו חננאל

[illegible]

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

אבל לפני טעוה אברך. לפי מה שפירש לעיל והפסוקים לא היו הפסק וברכה אחרונה היא חתימת ההלשונה לא יתכן שאין לדאוג יבצר לפניו ולא יתחוס אחריו מהרי"י **אמר** רב ש"א יעקרי מחבורה אברך. רב מנחם מנחם (דר) יהודה דסבר לדון הפסם נאכל כשי מקומות והכי אוקימנא

מתמא פקד מצי' ולין (גיל ד' יו.)

אחרי חזירות וכו' אולינס וצ"ל אחד

אלכפול יכפול לפשוט

יבין הכל כמנהג
 שנו אלא לאחריו אב
 הרא"י יודה אמר ש
 עליהן עובר לעשיית
 עובר לישראל דאקדמו
 יצחק דכתיב יורץ
 ויעבור את הכושא
 עבר לפניו איכא
 מלכא לפניו ור' בר
 בה דברים רבי אלעזר
 דברים מאי מוסיף
 מאודך למטה דרש
 משמיה דרבי' יוחנן
 מא דכתיב יוגדל הוי
 לעשות סעודה לצדיק
 ארעו של יצחק לא
 נותין לו לאברהם
 לברך ואומר להן
 ישמעאל אומר לו
 להן איני מברך שיצא
 ליעקב טול וברך
 שנשאתי שתי ארוות
 לאוסרן עלי אומר לו
 להם אני מברך של
 ישראל לא בחיי ולא
 טול וברך אומר להן
 בזהמורה

לכן דכתיב יהושע בן
אומר לו לרד טול וברך אומר להן אני אברך ולי נא
ישועות אשא ובשם ה' אקרא: **מתנ'** "אין מפטירין
גמ' מאי אפיקומן אמר רב שלא יעקרו מחבורה לחב
אוורדיקליא לי וגחלייא לאבא ורב חנינא בר שילא ו
תמרים קליות ואגוזים תניא כוותיה דרבי יוחנן אין מפ
תמרים קליות ואגוזים אמר רב יהודה אמר שמואל
מצה אפיקומן תנן אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן
אכל לאחר מצה מפטירין לא מיבעיא קאמר לא מפ
נפיש טעמיהו אבל לאחר הפסח דנפיש טעמיה
לן בה קמשמע לן גימא מסייע ליה ^ההסופגנין ו
אדם ממלא כריסו מהן ובלבד שיאכל כות מצה ב

חבורות ואין האוכל אוכל הפסח בשני מקומות. והך מילתא דרב אוקא
 אחרת ולא קפיד אלל לאכול ב' מקומות אבל לאכול בדברים אחרים
 והיוו דלמי עליה שמואל ורבי יוחנן ואמר כל דבר אסור לאכול אחרים
 שאכלו קלמ מן הפסח לא יאכלו ממנו בחבורה אחרת דהא סתם לן
 אלל הכורחו ותר סתמי למה ולבר הכי ששמע ליה אפיקומן אפיקו
 ונזוליא לאכא. לרב. ושמואל הוה רגיל לאכול בקינות סעודה כמתיין
 ויהיאו חמי מתיקה. וחסא שמואל ליממר דלא מביעיש שאל דאי יעקור
 הפסח שאל אחרת ממנו טעם הפסח ולפי שדמי לאכל בקוף על יעקור
 אוכלינן: אבא. קך שמו של רב אלל כנדבו קורין אותו רב צבבל הכי
 מולין (דף קט:) דלמרי' מאן ריש סידרא צבבל אבא אריכא וברר מיי
 כשמואל סעידא ליה אלל שהיה רגיל צבלו בקינות סעודה: אין מפטיר
 והנאלתה ערב הפסח כדמרי'. וזו היא מלה הנצושה שאלו אוכלין בחדרי
 שהיה לשם מורה דלמרי' רב תמנדל (עליש) גבי מרור דלאחר שער
 ויהדר אכיל מלה בחדרונה ואחר אותה מלה אין נפטריין ממנה באכילת
 דאי צומן דאריכא פסח הא בדיקו חנן אין מפטירין אחר הפסח אפיקו
 צומן דאריכא פסח דאין אוכלין אפיקומן אחר הפסח והנלה שער: ו
 שיעסקתן רבה אין מורת לחם עליהן ואנן צעינן לחם דכמי (דברים טו)

לכסוף. כל ההלל: כוסל דברים. מעט היה ספל גזון מברוך הבא ולמטה:
גון בנו וגו'. ממעטפת אפרים בן יוסף חשיב ואיל עד יהושע ולא
משה ברא ליהושע: **מתני'** מפטירין. לשון הנפתר מהבירור.
שנפטרו מן הסעודה מצאנו מימי המהמה: **גמ'** ארנילא לי.

כגון אזי שרגיל לאכול כמחין ופטריות
לאחר סעודתו: וזוילא לאכל. לרב
שהיה רגיל לאכול נחלים לאחר
סעודתו. לשון אפיקומן הוילא: והבילו
ממי מתיקה: אין פטטירין אחר מזה
אפיקומן. שצריך לאכול מזה בגמר
הסעודה וזכר לתמה האכלתה עם
הפסח חו אלא מזה הנבועה שאנו
אוכלין בראשונה של חובת מזה אותה
שלאכלן כפילה. ועל כרחיף אנו מברכין
על אילת מזה בראשונה (הואיל ו)
[אע"פ שאינה] כזאת לשם חובת בראש
רב חסדא לעיל (דף קטו). גבי מרור
בלאחר סעודה כסרוס הימנו אלא
חוזר ומברך עליו היי נמי גבי מזה
הלך (ה) מרייהו מברך ברישא והדר
אכל מזה בלחצונה בלא ברכה
אכל לא מרור דלאו ברכה הוא:

רשב"ם

לכסול. את ההלל: כוסל בה דברים.
מעט היה כוסל מזכרן הבא ולמטה:
מחזור ולמטה. ולי נראה משום כבוד
ישי ואשמואל ודוד ואחיו שאמרוהו
מאמר ולמטה כדאמרן (עלם) סופין
אמרו ויש עשונות אחרות ולי: נראה:
ולא בחוסי. שנקבר מול בית פעור
ולא וזי עשומתי ליעם בארץ כעלמות
ישראל שנקברו בארץ כדכתיב (יהושע
יד) ואת עלמות ישר קברו בשם
והיינו דכתיב (דברים ז) כי אנכי מת
בארץ האחת בחוזה לארץ איני עובר
את הירדן אפילו לאחר מיתת ה'
יבשעו עממותי את הירדן: נון בנו
בשם בנו. ממסמחת אפרים חשיב
בדברי הימים עד יהושע ולא משם
קרא ברא ליהושע: **מתני'**
מחטירין. לשון הנפטר מחטירי.
כלומר כשנפטרין מן הסעודה אין
מחטירין אותה באפיקומן ובגמרא
מפרש: **גבי' אמר רב שלא יעקרו**
במחצותה לחצורה. אחר שאלו הפסח
במחצותה לא ילכו במחצותה אחרת
לכלול את פת אלו עם דבר גזירה
דילמא לא למיכל את הפסח בשמי
מקומות ואין תנן סתמא כר"י כביד

זולין (נולד דף פא.) פסח ונאל כשר
 יתום בשעת אביו חלל נאל יבול לעקב יומר הלל בחבורה
 נקומו הרשוין שר רב ובלד של יעקוב לאוולן עס חבורה אחרת.
 בחבורה ראשונה ויכח לפי שאל יעקוב חבורה לחבורה דלחאר.
 בא ציבד זולין (שס) וכשהשמש עומד לתמוז קופן אח פיו עד שמגיע
 ייבו הוציא בלסם מהאל ונל ונאל במקום אחר: כגון אריאל לי
 וטרויו רב רגיל לאכול אחר שעדומו נחלוס. ולשון אפיקומן הוציא
 חבורה לחבורה אחרת אלא אפילו בחבורה אחרת לאכול כלום אחר
 וכן כל דבריו דרשני (מגדני יח) נשמה לגדולה דרך שהלמס
 מו שקורין לרבי יהודה הנשיא באלך ישראל רבינו וכן מוסיח בשחיעת
 שהיה רב ארוך בדורו דלחמירין במסכת גמ' (דף דא.) ורבי יוחנן
 אר המלך אפיקומן. שאלך לאכול מלך חבורה שעדומו זכר למלך
 לש חבורה ועל כרחינו אנו מוציין על צלמם מלך בראשונה אש"פ
 כרסו ממנו היף חור ונבני עולי הלך מנצח לחמיריו בראש
 בדר אחר שלל לשכח טעמה. ובמלך בזמן הזה מיירי דליכא פסח בדה
 ון וייוו אחר פסח ומלך הנאכלת עמו: אחר הפסח הוא דלא. אכל
 ר מלך. בלא פסח משפירין: סופנין. רקיקין השפירין כספיו מוחן
 עוי: דובשין. מוטוגין בשמן ודבש ואינו לחם עוי אלא חם עשיר:

מסורת הש"ס

(א) קוטה לט. מנהל כא.
(ב) לעיל ז: מנחות לט.
(ג) ודרה פד.: ד' [קוטה]
לט. 'תוס' פ"י' (ס) [ג"ל]
דרכ לחי'. (ו) [ג"ל אסד].
(ז) לעיל פ"ה (ח) [וכרות]
מח. (ט) [ג"ל אחריו].
(י) [תוספתא פ"י הי"ח].
(כ) [תוספתא פ"ב הי"ג].
(ל) [וכרות סד.]. [ע"א].
(מ) [וכרות סד.]. [קוטה]
סו. (נ) דף קטו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אין מפעילין
וכו' בלשון אתרווייהו:

מוסף רש"י

[illegible]